На узліссі,
на ставку
стрілись якось
А та У.

У сказало:
— У-у-у, яке!..—
А сказало:
— А таке!..—
І чому, за що та як —
невідомо й досі,
У образилось на А,
і таке знялося!

Покотилася луна,
розбудила тишу,
тільки й чути крик:
— УУАА! —
і нічого більше.

Ось домчав той крик
до лісу —
і в зворотний бік
відбився,
і помчало по ставку,
не УА,
а вже — АУ!

А злякалось,
аж присіло.
У за мить пополотніло,
І подалі від води
повтікали —
хто куди...

Ну а їм услід
луна
по воді котилась
і гула:
— АУ! УА! —
з усієї сили.

То вона
раділа так,
що злякала забіяк.